

KPO – Racing minutes: Soda III

Přestože soda není závod, v nasazení jezdců a profilem dostala svého názvu a tak reportáž přinášíme v této rubrice.

Už sama pozvánka je trochu zavádějící. Nejedná se o pohodovou, ale náročnou vyjížďku. Jde spíše o Brdský masakr kombinovaný s navigačním oříškem. Za tým jsem absolvoval pouze já. Naštěstí přijela i úctyhodná ekipa Vin. šlapek. Naneštěstí samí ostřílení borci a tak se nezávodní vyjížďka zvrhla už v prvním kopci.

Po hutných zážitcích s doby před dvěma lety, jsem zvolil taktiku pomalu, ale jistě. Víceméně to zabralo, ale i tak jsem měl v noci divoké sny.

Vyrazili jsme a po mé snaze si to na Zbraslav zkrátit jsem poprvé lehce zakufroval. Netrvalo to naštěstí dlouho a po najetí na správnou silnici se až do Karlštejna nic významného nestalo.

Pro nemožnost jet po trase, bratři ve zbrani vymysleli operativní nastavení trasy, a to směr Rovina - Mořina - Hlásná Třebáň. Nechtěl jsem jim kazit nadšení, ale s díky jsem pokračoval i s jinými rovnou do Hlásné. Pohodovým tempem se pak jelo až do Srbska, kde se připojil i ďábel Diabla opět ze šlapek. Hoší výlet pojali opravdu sportovně, protože nás sjeli už na vrcholu Srbských serpentín. Ale proti gustu? Na pohodičku jsem si to šinul do Berouna. Počasí se začalo vybírat do Azurova a podzim vykreslil nádherné scenerie. Radost pohledět. Po opuštění okresu Praha se i rapidně zlepšil povrch silnice. Podzimní pohádka.

První velký zádrhel nastal až v Berouně. Světla semaforů a neznalost prostředí způsobila roztržení skupiny na dvě a totální zakufrování skupiny dvě, včetně mě. Podruhé v životě v Berouně si opět vybralo svou daň. Nakonec jsme se z města vymotali na správnou silnici a pokračovali už po trase. Bohužel nás opustil Kolíkáč pro mě neznámo kde, asi někde u Leontýna. Stalo se to co před dvěma lety. Opět jsme zabloudili. Podruhé. A tak se historie opakovala a trasa byla nechtěně zkrácena. Další lahůdka ovšem přišla zanedlouho. Odbočka na Skryje je tak skrytá že až domluva s domorodci ukázala správný směr. Naštěstí v tu chvíli jsme byli opět dostižení první skupinou a odklonili je na správnou cestu. Kam by jinak jeli nevím.

Ukolébán sjezdem do Skryjí, jsem pak ostudně minul odbočku ke Křivoklátu. Značení těchto končin je opravdu kvalitní a proto se nelze divit, že i ve středověku po Křivoklátských hvozdech nejedna ozbrojená družina bloudila. Takhle jsem to nám třem bojovníkům (pro změnu) vylepšil o další vrchařskou prémii.

Po konstatování, že jsme vyjeli z mapy, jsem pochopil, že dnes nemám den a posléze byl zbaven velení navigátora.

K Rozvědčíkovi jsme se nakonec dostali taky. Bohužel sluníčko se schovalo za mraky a trochu přituhlo. Začaly první projevy únavy. Po polévce jsem pookřál. Obsluha značně unavena asi večerním veselím se aspoň postarala o veselí naše. Slečna z kuchyně měla tak veselou opičku, že se prostě nešlo smát.

Kde se vzal, tu se vzal, objevil se Tomáš alias Doktor. Zapomněl jsem ho varovat na tempo skupiny a tak mě asi rád mít nebude. Pro jistotu jsem další vrchařskou prémii vynechal a pokračoval jsem, či jsme i Petrem s CKKV rovnou do Křivoklátu. I tak nás po cestě překvapil kopec, ale nebyl naštěstí tak obrovský.

Co nezklamalo je kopec kolem Křivoklátu. Tam jsem se po sto dvaceti km zase potrápil. Ušetřený čas jsem pak v duchu „nesmí dojít“ zalil jedním pivkem.

A opět jsme jeli pohromadě. Ne nadlouho. Další kopec to jest Sykořice si vybrali svou daň. Kupodivu se mi jelo dobře. Ne tak už všem ostatním.

Na vrcholu stoupání nás zase opustil další bojovník.

Pro změnu se do Berouna jely zase pěkný kule. Naštěstí je to z kopce a tak to nebylo tak strašné.

V Berouně jsem provedl poslední korelaci trasy. S Petrem jsme to rovnou vzali na Bubovice a druhá skupinka se jala dobýt Koledník. Zda se jim to podařilo nevím. My sme se šinuli rovnou do Bubovic.

Z ohledu na kamaráda i tentokrát Loděnický lom neviděl naše utrpení. Nebylo sil, vůle a chuti. S díky jsme odmítly. Směr Radotín se jevil ve světle údalostí jako jediná možná alternativa. Jelikož ani jeden z nás v Radotíně nebydlí, jsme rozumně raději jeli rovnou. Co říci závěrem. I přes určitá, ne vždy chtěná, zkrácení jsme si dali do těla všichni zúčastnění. Domů jsem se doplazel docela značně znaven. Bydlím na kopci a drápat se z Modřan po 170km byla fuška. Opravdu morál. Někdy bych chtěl trasu absolvovat celou, ale musel by jet zkušený vůdce znalý trasy. Ale počasí vyšlo tak co si víc přát? U mě spokojenost, dlouhá závodní sezona a rychlé stmívání ovšem dost hlavně v závěru potrápí. Každému ovšem vřele doporučuji. Je v těch krajích prostě krásně.

Pavel „marhi“ Marhold (KPO)

další reportáž například na:

http://www.vinohradskeslapky.com/akce.php?id_akce=458#

